

Nuorten Osaisto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

JULISTUS

Nuoret toverit ja toverittaret! E-lämme kristiillistä aikaa. Mikä hetki tahansa voi syöstä maamme sotaan. Sellaiseen verilöylyyn, joka on ollut käynnissä Euroopassa jo kolmatta vuotta, Verilöylyyn! Raakaan! Kauhetaan!

Ja ensiksi vietiäsi meidät, nuoret miehet, 18—20 vuotiaat. Meidät käsketään murhaamaan ja murhattavaksi! Miksi?

Siksi, kun meidät käsketään, kun kourallinen ristäjiä niin haluaa!

Toverit, toverittaret! Meidän on ryhdyttävä toimeen! Aikamme sitä vaatii! Meidän on ryhdyttävä toimeen tarmolla! Heti!

Me emme halua murhata. Me emme halua tulla murhatuksi. Siksi julistakaamme, että tapelkoot ne, jotka hyötyvät sodasta. Tapelkoot ne, jotka haluavat sotaa!

Me emme hyödy sodasta, siksi me emme halua sotaa. Alas sota! Alas raaka, kauhea sota!

ALLA 20-VUOTIAS NUORUKAINEN.

WOODLAND, WASH.

Niin, enhän minä oskaan pitkään aikaan muistanut nuorten osastoa kirjotuksella. Siis velvollisuus on tullut laiminlyödyksi. Täytyy nyt vähän kirjotella, että maailma näkee, että onhan se "poika" vielä elossa.

Osastomme toimesta tehtiin ristiretki t.k. 11 p:nä Kalaman Hillille. Väkeä oli siitä sendulta paljon ja tilaisuudessa puhui toveri Kätkönen. Syömistäkin olivat laittaneet niin paljon, ettei tyhjiä vatsain tarvinnut olla. Ja me söimme, söimme kuin kantofarmarit ainakin, sillä kävely täältä sinne antaa erinomaisen ruokahalun. Kiitos teille kalamanhilliläisille!

Tervehdys kaikille teille nuorille lukijoille!

POIKA.

HELMIKUUN HELMI.

Kirj. Victor Jokela.

Heleitä valkoinen helmikuun Helmi OI' vataan ja puhdas, kun kansani helmi.

Helmikuun pakkaset, rajusiat — Kylvästä jättyä lapsosten päät. Mut' mun Helmeni pystyssä selovan näät.

Hillit mieleen vaan tenhojen kultaiset häät.

Säitele, loista mun helmikuun kukka, Jos kullut, se minunkin on elämän hukka.

Kehuvat mun helmeni kullutuvan vielä.

Sanovat sen sortuvan kapealla tiellä, Anteeksi luoja, jos oisin mä siellä, Hänet säästäisin, maksaisin verellä ja tiellä.

Voit laki, helyetti, taivas ja muut — Pirstokaa, repkää mun raihauset luut.

Mun vereni on helmikuun Helmeni hinta.

Hänet säästän, sen ei saa kullutua rinta!

Ei kiitosta soi Helmeni suu — Mut' kiitosta veisaa sä helmikuun.

INDUSTRIALISMI JA PERHE-ELÄMÄ.

Ei kukaan, kenellä on ollut etu saada onnellinen koti, voine pitää vähäisenä sen merkitystä yksilölle ja yhteiskunnalle, vaikkapa avoimesti tunnustanneekin, että kotielämän muodotkin ovat yhteiskunnan jatkuvan taloudellisen ja henkisen kehityksen alaisia. Jos koti on hyvä, niin se muodostaa lujan tukikohdan jokaisen elämässä. Sen piirissä perheen jäsenet jakavat surunsa ja ilonsa, vastoin ja myötäkäymisensä. Hyvä koti on voiman ja lämmön lähde elämän kovassa ja katkerassa taiste-

lussa. Se mies tai nainen, jonka on ollut pakko olla ilman koti- ja perhe-elämää, tulee lopulta usein juurettomaksi oleenoksi. Ja vielä suuremman määrässä tämä pitää paikkansa lapsiin nähden. Koti on lapsen luonnollinen ympäristö. Surkuteltavia ovat ne, joiden on täytynt jo lapsuudesta olla ilman isän ja äidin rakkautta. Mielen talouden ja naisen hellyyden tulee vaikuttaa kasvatuksessa kättä kädessä. Ainoastaan siten se on täysin sopuolosuhteissa.

Hyvä perhe-elämä ei ole minäkään erityisen yhteiskuntaluokan etuoikeus. Ne siivelliset siteet, jotka pitävät koossa hyvää kotia, ovat eikö useimmiten löydettävissä sieltä, missä ei sukuperä eikä rikkaus ole määrävänä.

Mutta koskelle nykyistä yhteiskuntaa on kehitys luonut luokan, jolta se melkein tykkäänään riistää kaiken perhe- ja kotiluonnon mahdollisuuden. Tietämättömyys tai ikeämellisyys syyttää usein sosialidemokratiaa että se tahtoo hajottaa kodin. Tämä väite on, kuten niin monet muutkin sosialistisia vastustavat, aivan peritön. Ne ovat aivan toiset tekijät, jotka monella taholla jo ovat järkyttäneet kansan syvien rivien kerrosten perhe-elämää perusteellisesti.

Millaista on se elämä, jota teollisuustyöläisen on pakko elää?

Aikaisin aamulla häiritsee teollisuuskaupunkimme hyviä porvareita monien tehtaitten vastenmieliset vihellykset. Silloin on teollisuustyöläisen täytynt jo aikoja olla ylhäällä, mahdollisesti ahmia suurimmassa kiireessä hukan ruokaa, rientäkkeen sitten työhön, jossa hänen täytyy olla täysin valmiina, kun pilli on lopettanut vihellyksensä.

Teollisuustyöläiset olisivat enemmän kuin ihmisiä, jos he varhaisesta aamusta iltayöhöiseen kestäneen työpäivän jälkeen vielä voisivat kehittää perhe- tai kotielämää, syvässä merkityksessä. Ei, industrialismi on tehnyt sen mahdottomaksi. Se on muuttanut työläisen elämäksi koneeksi, jonka on jaettava aikansa työn, syömisen ja nukkumisen kesken. Kun hänelle joskus sattuu heikkinen virketyksen, käyttää hän usein sen sillä tavalla, että se ei vaikuta jalostavasti, eikä kohottavasti.

Vielä pahemmiksi muuttuvat olot milloin ylitryö on käytännössä ja kaikkein pahimmaksi, jos työ jatkuu yötä päivää, pyhäit ja aret. Ne teollisuusalat, jotka vetävät äidit ja lapsia kodeista, ovat hajottaneet sekä kotielämän että itse koditkin.

Tämä teollisuustyöläisen elämänsä kuvaus on kieltämättä synkkä. Mutta nykyinen työväenliike tarjoaa myöskin loistavia näytteitä taipumattomasta sitkeydestä ja tarmosta, millä työväen parhainlo voittaa vaikeudet ja kaikista epäsuotuisista tilkonnaisista oloista huolimatta ottaa osaa luokansa vapautumis- ja sivistyspyrkimyksiin. Tämä osottaa, että vielä on hyvääkkin ihmisistä. Mutta kieltämättä on, että monille tuhansille teollisuustyöläisille on todellisuutta paljon synkempää, kuin ylläoleva kuvaus. Niinpä sille suurelle joukolle, jolta kaikki perhe-elämä on hävinnyt, aamulla tai päivällä ei voi olla mitään seurustelua perheen jäsenten kesken, ja illalla ollaan päivän työstä uuvuksissa. Silloin ruumiillisen levon tarve pyrkii oikeuksiinsa, milloin ei elämän onnen särkyneistä aiheutuva epätoivo aja uhriiaan kodista, joka ei voi tarjota hänelle mitään ihanteellisia arvoja, joiden tarvetta jokainen sisimmässään tuntee.

Industrialismi on todella julma ja häikäilemätön kotielämän ja perhe-elämän hävittäjä. Sosialidemokratista työväenliikettä syytetään siitä suotta. Industrialismi on sen jo tehnyt pelottavassa laajuudessa. Työväenliike tahtoo pelastaa kodin työläisille, estämällä naisten ja lasten työn riistämisen ja luomalla työajan, joka antaa tilaa kotielämälle ja perhe- onnelle.

Miedän aikamme työläiset ovat esittäneet vaatimuksen työpäivän lyhentämisestä, jotta heillä olisi tilaisuus tutustua paremman yhteiskunnan vaatimuksiin. Ja työväenliike on asettanut päämääräkseen syrjäyttämisen yhteiskunnan jäsenten asemat korottamiseksi ei ainoastaan taloudellisessa, vaan henkisessä, antteellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa, jotta työväki kerran luokkansa tuntisi itsensä kehittyneeksi historiallisen tehtävänsä ratkaisuna. — Raiv.

Köyhän pikku sisko

(Jatk. edellisestä n:nä.)

Rachel ei koskaan saanut tietää kaikkia seikkoja hänen ja Antonin tutustumisesta ja avioliitosta, ja hän mielti sitä asiaa hyvin paljon. Samalla hän ihaili Mary Elizabethin kauneutta ja hänen luonteenomaista hienoutta, joka vallitsi hänen persoonassaan ja yksin hänen asunnossaan, joka varustettuna niillä muutamilla huonekaluilla mitä hän Antonin kanssa oli ostanut ja pianolla, jonka hän oli omistunut pitämään, oli erilainen kuin muut asunnot sillä paikkakunnalla. Ja Rachel kävi siellä usein, useammin kuin Mary Elizabeth aavistikaan, katsomassa pikku Anthonya ja puhui vanhan vaimon kanssa Antonin äidistä. Myöskin hän kertoi uudesta ystävästään omaisilleen kotona ja erittäinkin Ikeille, joka aina oli hyvin kiintynyt, jos kysessä oli joku naiskupuoleen kuuluva.

— "Suokaa anteeksi", sanoi syvä, matala ääni Mary Elizabethin korvaan. Hän äkkiä katsoi ylös puhujaa.

— "Oh!" Hän säpsähti, kun tunsi vanhanpuoleisen miehen, hattu toisessa kädessään ja toinen käsi hänelle ojennettuna.

— "Mr. — Mr. Raymond."

— "Minä olen Mr. Raymond, ette siis ole muoltanut minua, ja hänen äänensä soimui iloiselta, "Minä todellakin olen onnellinen, että kohtasin teidät täällä. Teidän miehenne — kuinka hän voi? Me —"

— "Mr. Novotny kuoli — kukaikin sitten — äkkiä — keuhko-kumeeseen."

Mies huomasi syvän surun, joka ilmenei hänen kasvoillaan, kun hän puhui miehestään.

"Oh! Mutta me häiritsemme liikettä, seisossamme täällä kadulla. Ehkä te —"

— "Olen juuri menossa päivälliselle. Käyn työssä kaupungilla nyt."

— "Ah, sitten minä olen onnellinen. Minä myöskin olen menossa päivälliselle. Te tullette minun kanssani ja sitten voitte kertoa minulle jotain itsestänne. Mrs. Raymond tulee iloiseksi, kun kuulee jotain teistä." hän lisäsi ikaänkin jälki-ajatuksena.

Ei juuri ottaen häneen kiinni, mutta jotenkin ikaänkin pakottaen hänet mukaansa, mies lähti kävelemään. He pysähtyivät etään pienen, mutta kalliin ravintolan eteen, missä ainoastaan

"parhaat" ihmiset otaksuttiin käyvän, ja niissä ruuut mitä he syövä, ovat kalleinta lajia. Mary Elizabeth ei ollut koskaan elämässään syönyt sellaista ateriaa, eikä koskaan kuullut sellaista musiikkia syödessään. Ja yhtä kaikki se muistutti hänele egyptilästä ravintolaa ja siksi hän ei voinut nauttia siitä. Sitäpaitsi, Mr. Raymond kyseli häneltä melkein liian läheisesti, hänen elämästään ja kuinka hän tulee toimeen, ja eikö se ollut kovin ankaraa hänelle. Huolimatta siitä, että miehen kasvoilla oli vakava kunnioituksen ilme, ei hän voinut poistaa mielestään tunnetta, että mies kyselyillään tarkoitti saada tietää miten yksin hän maailmassa on.

— "Tuletteko taas huomenna päivälliselle kanssani?" hän kysyi. "Minä olisin hyvin iloinen, että tulisitte. Minä en ole unhottanut Mr. Novotnya ja olisin iloinen, saadessani tehdä hänelle sell palveluksen, että toisinaan hoilaa pikkutyttöä, jonka hän jätti jälkeensä tähän — tähän — an-ankaraan maailmaan."

— "Oh, kiitoksia hyvin paljon. Mutta todellakaan minä en voi tulla huomenna. Minun täytyy..."

— "No seuraavana päivänä sitten?"

— "Mutta todellakin, minulta vedetään maksu ajan lukasta, jos viivyn minuutinkaan enään. Suokaa anteeksi." Ja hän kiireesti läksi pois.

Samana päivänä viikkoa myöhemmin, ihan samassa paikassa, Mr. Raymond tapasi Mary Elizabethin, ja arvokkaana, tuskin hymyillen, samalla tavalla hän pakotti Mary Elizabethin mukautumaan samaan ravintolaan, missä he söivät samanlaisen kalliin aterian.

— "En koskaan anna hänen tehdä sitä enään," hän sanoi silloin illalla, kun hän käiköästi painoi pikku Antonin rinnalleen.

"En koskaan salli sitä enään. En koskaan! En koskaan! Sitä ei tiedä mikä hänen tarkoituksensa on. Mutta hän ei tule saamaan minua vaitansa alle. Rakas Jumala!" hän hundahti hiljaa, ojentaen kätensä kaihoavasti.

"Miksi olemme me naiset syntyneet tähän maailmaan vainottaavaksi vuosi-vuoden perään? Mitä olemme me rikkoneet, että kohtalomme täytyy sellainen olla?"

Ei tullut vastausta. Eikä hän sitä odottanutkaan. Hän päästi ihyen, syvän, tuskaisen huokauksen ja veti kätensä peitteen alle jälleen, ja painaen lapsensa lähelle itseään, hän koetti löytää lepoa unessa ja miikutuksessa.

(Jatketaan)

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toverittarelle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paikakuntanne tilaajaluettelon, josta näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uudistettava.